

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος "Ογδοός

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησιαί.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

9 Δεκεμβρίου 1879

Σφραγὶς τοῦ

ΔΗΜΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ

[Ἐπὶ ἤρπην ἐν Σίφνῳ. Συνεχωσεν τῷ 1841 ἐν τῷ
δ' ἡ μ φ Σί φ ν ο υ].

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1879 λήγει τὸ τέ-
ταρτον ἔτος τῆς Ἑστίαις. Ὅσοι τῶν
κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξα-
κολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν
καὶ κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος, παρακαλοῦνται
ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐ-
τῆς, πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1880, τὸ τί-
μημα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ δι-
ακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΚΙΝΕΖΟΥ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝ ΚΙΝΑΙ

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου

Συντομία 182 σελ. 753.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ Λε-Οὐ λαμβάνει ἐπιστολὴν, ἣν θὰ προετίμα
νὰ μὴ ἐλάμβανε.

- Δὲν ἔλαβες ἀκόμη κανέν γραμμα δι' ἐμέ;
- Σᾶς εἶπα, ὄχι, κυρία!
- Ἀχ, μητέρα, τί ἀργὰ περνᾷ ἡ ὥρα!

Οὕτω, δεκάτην ἤδη φορὰν ἐντὸς τῆς ἡμέρας,
ὠμίλει ἡ ὠραία Λε-Οὐ, ἐντὸς τοῦ ἰδιαιτέρου
τῆς θαλάμου, ἐν τῇ κατὰ τὴν λεωφόρον Σά-
Κούα οἰκίᾳ τῆς, ἐν Πεκίνῳ. Ἡ μητέρα, ἥτις τῇ
ἀπεκρίνετο, προσαγορευομένη οὕτω, ὡς πᾶσαι
συνήθως ἐν Κίνα αἱ γραῖαι ὑπηρετρεῖται, ἦν ἡ
δύστροπος καὶ αἰωνίως γογγύζουσα γεροντοκόρη
Νάν.

Ἡ Λε-Οὐ εἶχε νυμφευθῇ δεκαπενταετίς πε-
παιδευμένον τινὰ τῆς πρώτης τάξεως, συνεργα-
ζόμενον εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ διαστήμου Σέ-Χού-

Τσουάνε-Σού.¹ Ὁ σοφὸς οὗτος εἶχε διπλὴν ἐκεί-
νης ἡλικίαν καὶ ἀπέθανε τρία ἔτη μετὰ τὸν δυ-
σανάλογον ἐκείνον γάμον.

Ἡ νεαρὰ χήρα εὐρέθη οὕτω μόνη ἐν τῷ κόσμῳ,
εἴκοσι μάλιστα καὶ ἐνὸς ἔτους ἔχουσα ἡλικίαν. Ὁ Κιν-
Φὸ εἶδεν αὐτὴν μεταβάς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην
εἰς Πεκίνον, ὃ δὲ Βάγγ, ὅστις ἐγνώριζεν αὐτήν,
ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπαθoῦς του μαθη-
τοῦ ἐπὶ τὴν χαριτόδωτον γυναῖκα. Ὁ Κιν-Φὸ
συνφκειώθη ἀνεπαισθήτως πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ
νὰ μεταβάλλῃ τοὺς ὅρους τοῦ βίου του, νυμφευό-
μενος τὴν ὠραίαν χήραν, καὶ ἡ Λε-Οὐ δὲν ὑπῆρ-
ξεν ἀναίσθητος πρὸς τὴν γενομένην αὐτῇ πρό-
τασιν. Οὕτω δὲ ὁ γάμος οὗτος, ὃ πρὸς μεγίστην
εὐχαρίστησιν τοῦ φιλοσόφου ἀποφασισθεὶς, ἔ-
μελλε νὰ τελεσθῇ ἅμα ὡς ἐπέστρεφεν ὁ Κιν-Φὸ
εἰς Πεκίνον, διατάξας πρότερον ἐν Σάγγ-Χάι τὰ
δέοντα.

Αἱ χῆραι δὲν νυμφεύονται συνήθως ἐκ δευ-
τέρου ἐν τῷ Οὐρανίῳ Κράτει· οὐχὶ διότι δὲν τὸ
ἐπιθυμοῦσιν ὡς αἱ τῶν δυτικῶν χωρῶν συνά-
δελφοὶ των, ἀλλὰ διότι ἡ ἐπιθυμία των ὀλί-
γους εὐρίσκει τοὺς συμμεριζομένους αὐτήν. Ἄν
δὲ ὁ Κιν-Φὸ προσέβῃ εἰς ἐξαιρέσιν τοῦ κανόνος,
λόγος τούτου εἶνε, ὅτι ὁ Κιν-Φὸ ἦτο πρωτότυ-
πος καὶ ἰδιότροπος ἄνθρωπος. Εἶνε ἀληθές, ὅτι
νυμφευομένη ἐκ δευτέρου ἡ Λε-Οὐ δὲν εἶχε πλέον
τὸ δικαίωμα νὰ διαβῇ ὑπὸ τὰ πάε-λου, ἥτοι
τὰς ἀψίδας, ὧν διατάσσει ἐνίοτε ὁ αὐτοκρά-
τωρ τὴν ἀνέγερσιν εἰς μνήμην γυναικῶν, αἵ-
τινες διέμειναν πισταὶ εἰς τὸν τεθνεωτά των
σύζυγον· οἷον, τῆς χήρας Σούγγ, ἥτις οὐδέποτε
κατέλιπε τὸν τάφον τῆς συζύγου τῆς, τῆς χή-
ρας Κούγγ-Κιάγγ, ἥτις ἀπέκοψε τὸν βραχίονά
τῆς, τῆς χήρας Γέν-Τσιάγγ, ἥτις παρεμόρφω-
σεν ἑαυτὴν ἐκ πένθους συζυγικοῦ. Ἄλλ' ἡ Λε-
Οὐ ἐσκέφθη, ὅτι ἡδύνατο νὰ κάμῃ καλλιτέραν
χρῆσιν τῆς εἰκοσαετοῦς τῆς ἡλικίας, καὶ ἀπε-
φάσισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὑπήκοον ἐκείνην ζωὴν,
ἥτις εἶνε ὁ κληρὸς τῆς συζύγου ἐν τῇ κινεζικῇ
οἰκογενείᾳ, νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ παραγγέλ-
ματα τοῦ βιβλίου *Αἰ-roun* περὶ τῶν οἰκιακῶν
ἀρετῶν καὶ τοῦ βιβλίου *Νέϊ-Γου-πιεν* περὶ τῶν

1. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ὅπερ ἤρχισε κατὰ τὰ 1773,
μέλλει νὰ περιλάβῃ ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδας τόμων·
δὲν ἐξεδόθησαν δὲ μέχρι τοῦδε, εἰμὴ ἐβδομήκοντα ὀκτὼ
χιλιάδες καὶ ἑπτακόσιοι τριάκοντα ὀκτὼ τόμοι.

γαμικῶν καθηκόντων, καὶ νὰ ἀνακτήσῃ τέλος τὸ σέβας ἐκεῖνο, οὐτινος ἀπολαύει ἡ σύζυγος, ἥτις εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις δὲν θεωρεῖται ὡς δούλη, ὅπως γενικῶς πιστεύεται. Οὕτω δὲ ἡ Λέ-Οὐ, νοήμων, πεπαιδευμένη, ἔννοοσα ὁποῖα θὰ ἦτο ἡ θέσις της ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνωμένου πλουσίου, καὶ αἰσθανομένη τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποδείξῃ εἰς αὐτόν, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐδαιμονία, ἀσμένως ἀπεδέχθη τὴν νέαν αὐτῆς τύχην.

Ὁ λόγιος σύζυγός της εἶχε θνήσκων ἀφήσει εἰς αὐτὴν μέτρια μὲν ἀλλ' ἱκανὰ τὰ μέσα βίου ἀνέτου. Ἐπομένως ἡ κατὰ τὴν λεωφόρον Σάν-Κούα οἰκία δὲν ἦτο πολυτελής. Ἡ ἀφόρητος Νάν ἀπετέλει ὅλον αὐτῆς τὸ ὑπηρετικόν, ἀλλ' ἡ Λέ-Οὐ εἶχε συνειθίσει τοὺς ἐλεεινούς της τρόπους, οἵτινες δὲν διακρίνουσι μόνον τὰς ὑπηρετίας τοῦ Κράτους τῶν Ἀνθῶν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ διέμενεν εὐχαριστότερον ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ της θαλάμῳ. Τὰ ἐπιπλα αὐτοῦ ἤθελον φανῇ λιὰν ἀπλᾶ, ἀν δὲν ὑπῆρχον μεταξύ αὐτῶν τὰ ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν ἐκ τοῦ Σαγγ-Χαῖ στελλόμενα πλούσια δῶρα. Πίνακές τινες ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν τοίχων, ἐν οἷς καὶ ἀριστούργημα τι τοῦ παλαίου ζωγράφου Χουάν-Τσέ-Νέν, ὅπερ ἤθελεν ἐλκύσει τὴν προσοχὴν παντὸς ἐμπειροπράγμονος, ἐν μέσῳ ὑδρογραφημάτων ἀληθῶς κινεζικῶν, ὀφειλομένων εἰς τὰς γραφίδας καλλιτεχνῶν συγχρόνων, οἵτινες ἐχρωμάτιζον πρασίνοὺς τοὺς ἵππους, ἰόχρους τοὺς κύνας καὶ τὰ δένδρα κυανᾶ. Ἐπὶ τραπεζίου ἐκλάκκης ἀνεπτύσσοντο, ὡς μεγάλαι πτερυγίζουσαι χρυσαλλίδες, ῥιπίδια τῆς διασήμεου σχολῆς τοῦ Σούω-του. Ἐξ ἀργιλλοπλάστου σκεύους, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἀνῆρτημένου, ἐκρέμαντο στέφανοι ἀνθῶν τεχνιτῶν, θαυμασίως κατεσκευασμένων ἐκ τῆς ἐντεριώνης τῆς «Arabia papyrifera» τῆς νήσου Φορμόσης, καὶ ἐναμίλλων πρὸς τὰς λευκάς νυμφαίας, τὰ κίτρινα χρυσάνθεμα καὶ τὰ κυανᾶ κρινὰ τῆς Ἰαπωνίας, ὧν ἔθριθον αἱ περίγλυφοι ξύλινα ἀνοδοχαί. Ἐφ' ὧν δὲ τούτων αἱ ἐκ βαμβοκαλάμου πλεκταὶ ψιάθοι τῶν παραθύρων διεβίβαζον ἱλαρόν τι φῶς, διασέχουσαι οὕτως εἰπεῖν καὶ ἀραιοῦσαι τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Ὁ ραιότατον ἀλεξίπτρον, κατεσκευασμένον ἐκ μεγάλων πτερῶν ἰέρακος, ὧν αἱ κηλίδες, τεχνηέντως διατεταγμέναι, παρίστανον εὐρὺ ἀνθος παιωνίας—τοῦ ἐμβλήματος τῆς καλλονῆς ἐν τῷ Κράτει τῶν Ἀνθῶν—, δύο μεγάλοι κλωβοὶ ἐν σχήματι παγόδας, ἀληθῇ καλειδοσκοπία τῶν λαμπροτέρων πτηνῶν τῆς Ἰνδικῆς, αἰολικαί τινες φόρμιγγες, ὧν τὰ ὑέλλινα πέταλα ἐπαλλον ἡχοῦντα πρὸς τῆς αὔρας τὴν πνοήν, μυρία τέλος ἄλλα ἀντικείμενα, ἐκπροσωποῦντα ἕκαστον σέψιν τινὰ τοῦ ἀπόντος δωρητοῦ, συνετέλουν τὴν περιέργον διακόσμησιν τοῦ θαλάμου ἐκεῖνου.

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη γράμμα, Νάν ;

— Μὰ ὄχι, κυρία ! δὲν ἦλθεν.

Ἦτο ἀληθῶς χαριεστάτη γυνὴ ἡ νεαρὰ Λέ-Οὐ. Ὁραία καὶ κατ' εὐρωπαϊκὴν ἔτι καλλι-σθησίαν, λευκὴ δὲ καὶ οὐχὶ κιτρίνη, εἶχε γλυκεῖς ὀφθαλμούς, μόλις ἀνασυρομένους πρὸς τοὺς κροτάφους, κόμην μέλαιναν κοσμομένην δι' ἀνθῶν ῥοδακινέας προσπρητημένων διὰ καρφίδων ἐκ πρασίνου νεφρίτου, ὀδόντας μικροὺς καὶ λευκοὺς καὶ ὀφρὺς μόλις ἐπικεχρωσμένας ἐλαφρῶς διὰ κινεζικῆς μελάνης. Οὐδὲν ψιμύθιον ἢ λευκὸν κονίαμα εἶχεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ὡς ἔχουσι συνήθως αἱ ὠραῖαι τοῦ Οὐρανίου Κράτους, οὐτ' ἐρύθημα τεχνητὸν ἐπὶ τοῦ κάτω χεῖλους της, οὔτε μικρὰν κάθετον γραμμὴν μεταξὺ τῶν ὀμμάτων, οὔτε ἴχνος τοῦ ἐντρίμματος ἐκεῖνου, δι' ὃ δαπανᾷ ἐτησίως ἡ αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ δέκα ἑκατομμύρια σαπέκων. Τὰ πλαστὰ ταῦτα ὠραίσματα ἦσαν πάντῃ περιττὰ εἰς τὴν νεαρὰν χήραν. Ὀλίγον ἐξερχομένη τῆς οἰκίας της, οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην τοῦ τεχνητοῦ ἐκεῖνου προσωπείου, ὅπερ φέρουσι συνήθως ἐκτὸς τοῦ οἴκου αἱ ὁμοεθνεῖς της.

Ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Λέ-Οὐ, οὐδὲν αὐτῆς ἀπλούστερον καὶ κομψότερον. Μακρὰ τετρασχιδῆς ἐσθῆς, περιεβραμένη διὰ πλατέος κεντητοῦ σειραδίου· μικρὸν θωράκιον περὶ τὴν ὀσφύν, κοσμοῦμενον διὰ χρυσῶν συρματίνων ἐπιρράμμάτων· περισκελὶς ἐσφιγμένη διὰ ζώνης καὶ δεδεμένη περὶ μετὰξίνα περιπόδια· κομφαὶ μαργαρόκοσμοι εὐμαρίδες· ταῦτα καὶ μόνα ἤρουν νὰ καταστήσωσι χαριεστάτην τὴν νεαρὰν χήραν, ὅταν μάλιστα προσθέσωμεν, ὅτι αἱ χεῖρές της ἦσαν λεπτοφυεῖς, καὶ ὅτι προεφύλαττε τοὺς μακροὺς καὶ ῥοδίνοὺς της ὄνυχας ἐντὸς μικρῶν ἀργυρῶν καὶ διαγλύφων καψυλλίων.

Οἱ δὲ πόδες της ; Οἱ πόδες της ἦσαν μικροὶ· οὐχὶ ὅμως ἐκ τῆς βαρβαρίου ἐκείνης παραμορφώσεως, ἥς εὐτυχῶς ἐκλείπει βαθμηδὸν ἡ συνήθεια, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς οὕτω πλασθέντες. Ὁ συρμός ἐκεῖνος διαρκεῖ ἀπὸ ἐπτακοσίων ἡδὴ ἐτῶν, καὶ ὀφείλεται ἴσως εἰς ἀνάπληρόν τινα ἡγεμονίδα. Εὐτυχῶς ὅμως ἀφανίζεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ τῆς ταρταρικῆς κατακτῆσεως, καὶ σήμερον μόλις ἀριθμοῦνται τρεῖς μετὰξὺ δέκα γυναικῶν ἐν Κίνα, ὑποβληθεῖσαι ἐκ νηπιότητος εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην πῆρσιν τοῦ ποδός.

— Ἀδυνατον εἶνε νὰ μὴν ἔλθῃ σήμερον γράμμα ! εἶπεν ἐκ νέου ἡ Λέ-Οὐ. Κύτταξε, μητέρα.

— Ἐκύτταξε τόσας φοαῖς ! ἀπήντησεν ἀνευλαβῶς ἡ γεροντοκόρη Νάν, ἥτις ἐξῆλθε γογγύζουσα τοῦ θαλάμου.

Ἡ Λέ-Οὐ ἠθέλησε τότε νὰ διασκεδάσῃ πῶς ἐργαζομένη. Θὰ ἐσυλλογίζετο ὅπως δῆποτε καὶ πάλιν τὸν Κιν-Φό, διότι ἐκέντα δι' αὐτὸν ζεῦγος σανδαλίων ἐξ ὑφάσματος, ὧν ἡ κατασκευὴ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἐπιφυλάσσεται εἰς τὴν γυ-

ναῖκα ἐν Κίνα, εἰς οἰανδήποτε τάξιν καὶ ἂν ἀνήκη αὕτη. Ἀλλ' ἡ ἐργασία ἐξέπεσε μετ' ὀλίγον τῶν χειρῶν της. Ἠγέρθη τότε, ἔλαβεν ἐκ μικρᾶς σακχαροθήκης δύο τρεῖς σπόρους χειμωνικοῦ, οὓς ἐτρωγάλισε, καὶ ἤνοιξε μετὰ ταῦτα ἐν βιβλίῳ, τὸ Νουσουρ, συλλογὴν παραγγελμάτων, ἅτινα ὀφείλει ν' ἀναγινώσκῃ πᾶσα χρηστὴ σύζυγος.

«Ὡς τὸ ἔαρ εἶνε ἡ προσπορωτέρα εἰς ἐργασίαν ὥρα τοῦ ἔτους, οὕτως ἡ αὐγὴ εἶνε ἡ καλλίστη ὥρα τῆς ἡμέρας.

»Εγείρεσθε ἐνωρίς, καὶ μὴ παραδίδεσθε εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ ὕπνου.

»Περιποιεῖσθε τὴν μορᾶν καὶ τὴν κάναβιν.

»Νήθετε ἐπιμελῶς τὴν μέταξαν καὶ τὸν βάμβακα.

»Τὴν ἀρετὴν τῶν γυναικῶν ἀποτελεῖ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ οἰκονομία.

»Οἱ γείτονες θέλουσι σὲ πανηγυρίσει . . .»

Τὸ βιβλίον ἐκλείσθη μετ' ὀλίγον.

Θὰ μετέβη ἥδη εἰς Καντῶνα ! Ἐπέστρεψεν εἰς Σάγγ-Χαί ; Πότε θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πεκῖνον ; Εἶχε καλὴν θάλασσαν ; Ἡ θεὰ Κoaivir νὰ τοῦ γείνῃ βοηθός !

Τοιαῦτα διενεοῖτο ἡ ἀνήσυχος γυνή. Εἶτα ἔπεσαν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἄλλοφρόνως εἰς ἐπιτραπέζιον τάπητα, τεχνηέντως κατεσκευασμένον ἐκ μυρίων προσεῤῥαμένων τεμαχίων, εἰδός τι μωσαϊκοῦ ἐξ ὑφάσματος κατὰ τὸν πορτογαλικὸν συρμὸν, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζετο ἡ μανδαρινικὴ νῆσσα μετὰ τῆς οἰκογενείας της, σύμβολον τῆς πίστεως. Εἶτα προσῆλθεν εἰς ἀνοδόκην, κ' ἔδρεψε κατὰ τύχην ἐν ἄνθος.

— Ἀ ! εἶπε, δὲν εἶνε ἄνθος τῆς ἀειθαλοῦς ἱτέας, ἔμβλημα τοῦ ἔαρος, τῆς νεότητος καὶ τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ κίτρινον χρυσάνθεμον, ἔμβλημα τῆς λύπης καὶ τοῦ φθινοπώρου.

Ἡθέλησε νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ἀγωνίας ἥτις τὴν κατελάμβανεν ἥδη. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν παρακειμένην βάρβιτόν της, καὶ κρούσασα τὰς χορδὰς αὐτῆς, ἐψιθύρισεν ἡρέμα τὰς λέξεις τοῦ ᾠσματος «αἱ ἡνωμέναι χεῖρες», ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Αἱ ἐπιστολαὶ του, διελογίζετο, δὲν ἐβράδυνον ἄλλοτε. Τὰς ἀνεγίνωσκον συγκεκινημένην ἢ ἀντι ν' ἀναγινώσκω τὰς γραμμάς των, ἤκουα τὴν φωνὴν του αὐτὴν νὰ μ' ἐμιλῇ. Ἡ συσκευὴ ἐκεῖνη μοῦ ὁμίλει ὥς ἂν ἦτο ἐκεῖνος πλησίον μου.

Καὶ ἡ Λε-Οὐ ἠθεώρει τὸν φωνογράφον, θεωρῶν ἐπὶ στοργαγύλῳ τραπέζιῳ ἐκ λάκκης, καὶ ἀπαράλλακτον πρὸς ἐκεῖνον, ὃν μετεχειρίζετο ὁ Κιν-Φὸ ἐν Σάγγ-Χαί. Οὕτως ἠδύναντο ἀμφοτέρω νὰ συνεννοῶνται, ἢ μᾶλλον ν' ἀκούωσι τὴν φωνὴν των, καὶ τοι μέγα τοὺς ἐχώριζε διάστημα. Ἀλλ' ἀπὸ τινων ἡμερῶν, καὶ σήμερον ἔτι, ὁ φωνογράφος ἔμενε βωδός, καὶ οὐδεμίαν τοῦ ἀπόντος σκέψιν ἐπανελάμβανε.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εἰσῆλθεν ἡ γραῖα ὤπη-ρέτρια.

— Νά το τὸ γράμμα σας ! εἶπε.

Καὶ ἀπῆλθεν ἡ Νάν, ἐγχειρίσασα εἰς τὴν Λε-Οὐ φάκελλον φέροντα τὴν σφραγίδα τοῦ Σάγγ-Χαί.

Μειδίαμα διέστειλε τότε τὰ χεῖλη τῆς νεαρᾶς γυναικός, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠκτινοβόλησαν. Ἐσχισεν εὐθὺς τὸν φάκελλον, πρὶν ἢ ἔτι τὸν θεωρήσῃ, ὥς ἄλλοτε συνείθιζεν . . . Ὁ φάκελλος ὅμως δὲν περιεῖχεν ἐπιστολήν, ἀλλὰ χαρτίον φέρον πλάγια χαράγματα, ἅτινα προσαρμολοζόμενα εἰς τὴν φωνογραφικὴν συσκευὴν, ἐπαναλαμβάνουσι πάντας τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς τοὺς φθόγγους.

— Ἀ ! καλλίτερα ! ἀνεφώνησε περιχαρὴς ἡ Λε-Οὐ. Τώρα τοῦλάχιστον θὰ τὸν ἀκούσω.

Τὸ χαρτίον ἐτέθη ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου τοῦ φωνογράφου, ὅστις ἐστράφη ἀμέσως διὰ τ. ὕ ἐλατηρίου του, ἡ δὲ Λε-Οὐ, προσεγγίσασα τὸ οὖς, ἤκουσε γνωστὴν φωνὴν ἥτις ἔλεγεν :

« Ἀγαπητὴ μου μικρὰ ἀδελφή, ἡ καταστροφή παρέσυρε τὰ πλούτη μου, ὥς ὁ ἄνεμος τῆς ἀνατολῆς παρασύρει τὰ κίτρινα τοῦ φθινοπώρου φύλλα. Δὲν θέλω νὰ σὲ καταστήσω δυστυχῇ, καθιστῶν σε συμμέτοχον τῆς πτωχείας μου. Λησμόνησε ἐκεῖνον, ἐφ' οὗ ἔπεσαν μυρία συμφορὰ.

Ὁ ἄπελπις ΚΙΝ-ΦΟ».

Ὅποῖος κεραυνὸς διὰ τὴν νεαρὰν γυναῖκα ! Βίος πικρότερος τῆς πικρᾶς γεντιανῆς τὴν ἀνέμενεν. Βορρᾶς χρυσίου ἐξηνέμου τὰς τελευταίας της ἐλπίδας, διαλῶν τὴν περιουσίαν ἐκείνου ὃν ἠγάπα ! Ἀπέπη λοιπὸν διὰ παντός ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ τοῦ Κιν-Φό ; Ὁ φίλος δὲν ἐπίστευεν εἰς ἄλλην εὐδαιμονίαν ἢ μόνον εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ πλούτου ; Ταλαίπωρε Λε-Οὐ ! Ἀπέμενε νῦν ὁμοία πρὸς τὸν χάρτινον ἀετὸν, ὅστις πίπτει αἰφνης κατὰ γῆς θραυομένου τοῦ νήματος !

Ἡ Νάν, προσκληθεῖσα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ μετέφερε τὴν κυρίαν της εἰς τὴν κλίνην της. Καὶ τοι δὲ αὕτη ἦτο τεχνητῶς θερμοασμένη, πόσον ἐν τούτοις ἐφάνη ψυχρὰ εἰς τὴν ταλαίπωρον Λε-Οὐ ! Πόσον μακραὶ τῇ ἐφάνησαν αἱ πέντε αὐπνοὶ τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης φυλακαὶ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὅπερ θὰ ἐμπνεύσῃ ἴσως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τὴν ὁρεξιν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐκατοντούτιδος».

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κιν-Φό, οὐτινος ἡ πρὸς τὰ ἐγκόσμια περιφρόνησις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠλαττώθη, κατέλιπε μόνος τὴν κατοικίαν του, καὶ ὁμαλῶ τῷ βήματι κατέβη τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Φθάς εἰς τὴν ξυλίνην γέφυραν, δι' ἧς κοινώνει ἡ ἀγγλικὴ πρὸς τὴν ἀμερικανικὴν παράχωρσιν, διέβη τὸν ποταμὸν καὶ κατήνυθον

πρὸς οἶκον ἱκανῶς μεγαλοπρεπῆ, ἐγειρόμενον μεταξὺ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεραποστόλων καὶ τοῦ Προξενείου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς οἰκοδομῆς ἀνεπτύσσεται διὰ κολοσσιαίων γραμμάτων ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, ἐπὶ χαλκίνης πλακός:

Η ΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΙΣ

Ἑταιρία ἀσφαλιστικῆ τῆς ζωῆς

Κεφάλαιον μετοχικόν: 20 ἑκατομύρια ταλλήρων.

Κύριος πράκτωρ: Γουλιέλμος Βίδουλφ.

Ὁ Κιν-Φό ὤθησε τὴν θύραν, ἣν ἔφρασσε καὶ δευτέρα διάσκατος δικλῆς, καὶ εὗρέθη ἐν μέσῳ γραφείου, διηρημένου εἰς δύο τμήματα δι' ἀπλοῦ δρυφάκτου, ὑψομένου μέχρις ἀγκῶνος. Χαρτοφύλακες τινες, βιβλία κλειόμενα διὰ ζυγωμάτων ἐκ νικελίου, ταμεῖον ἀμερικανικόν, μυστικὴν ἔχον τὴν κλεῖδα καὶ αὐτοφύλακτον, δύο τρεῖς τράπεζαι, ὅπου εἰργάζοντο οἱ ὑπάλληλοι τοῦ πρακτορείου, καὶ περίπλοκόν τι γραφεῖον, προωρισμένον εἰς χρῆσιν τοῦ ἐντιμοτάτου Κ. Βίδουλφ, ἀπετέλουν τὴν διακόσμησιν τῆς αἰθούσης ἐκείνης, ἥτις ἐφαίνετο ἀνήκουσα εἰς οἰκίαν τινὰ τῆς Βρόδ-Ουί μάλλον ἢ εἰς οἰκίαν ὠκοδομημένην ἐπὶ τῶν ὀθίων τοῦ Βούσουγγ.

Ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ ἦν ὁ κύριος ἐν Κίνα πράκτωρ τῆς ἀσφαλιζούσης κατὰ τῶν πυρκαϊῶν καὶ τῶν κινδύνων τῆς ζωῆς ἑταιρίας, ἔδρευούσης ἐν Χικάγῳ. Ἡ Ἑκατοντούτις—ὄνομασία πρόσφορος ὅπως ἐλκύσῃ πελάτας—ἦν διάστημα ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, εἶχε δ' ὑποκαταστήματα καὶ ἀντιπροσώπους πανταχοῦ τῆς γῆς. Αἱ ἐργασίαι τῆς ἦσαν λαμπραί, χάρις εἰς τὸ τολμηρὸν καὶ ἐλευθέριον καταστατικὸν τῆς, ὅπερ τῇ ἐπέτρεπε τὴν ἀσφάλειαν παντὸς εἶδους κινδύνων.

Οὕτω δὲ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἤρχιζον παρακολουθοῦντες τὸ ρεῦμα τῶν νέων ἰδεῶν, ὅπερ φέρει τὰ χρήματα εἰς τὰ ταμεῖα τῶν τοιούτων ἑταιριῶν. Πολλὰ τοῦ μέσου κράτους οἰκίαι εἶχον ἀσφαλισθῆ κατὰ τοῦ πυρός, ἱκαναὶ δὲ Κινέζων ὑπογραφαὶ ὑπῆρχον εἰς συμβόλαια ἀσφαλίζοντα κατὰ τῶν ἀπὸ θανάτου κινδύνων, μετὰ τῶν πολλαπλῶν συνδυασμῶν τοιούτου εἶδους ἐπιχειρήσεων. Τὸ ἔμβλημα τῆς Ἑκατοντούτιδος ἔλαμπεν ἤδη ἐπὶ πολλῶν οἰκῶν τοῦ Σάγγ-Χαΐ, καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐπὶ τῶν ἐπιστηλίων τοῦ πλουσίου γάμου τοῦ Κιν-Φό. Ἐπομένως ὁ μαθητὴς τοῦ Βάγγ, ἐπισκεπτόμενος τὸν ἐντιμὸν Γουλιέλμον Βίδουλφ, δὲν εἶχε σκοπὸν ν' ἀσφαλισθῇ κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς.

—Ὁ Κύριος Βίδουλφ; ἠρώτησεν εἰσερχόμενος.

Ὁ Κ. Βίδουλφ ἦτο «παρὼν αὐτοπροσώπως», ὡς φωτογράφος ἐργαζόμενος ἰδίαις χερσὶ καὶ πρόθυμος πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κοινοῦ. Ἦτο δὲ πεντηκοντούτης, ἔφερεν ἀνεπίληπτον μελανὴν ἐνδυμασίαν, λευκὸν λαιμοδέτην καὶ ὀ-

λου του τὸν πώγωνα, πλὴν τοῦ μύστακος, ὡς γνήσιος Ἀμερικανός.

—Εἰς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ; ἠρώτησεν ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ.

—Εἰς τὸν Κύριον Κιν-Φό, ἀπὸ τὸ Σάγγ-Χαΐ.

—Εἰς τὸν Κύριον Κιν-Φό! . . . πελάτην τῆς Ἑκατοντούτιδος . . . ἀριθμὸς εἰκοσιεπτὰ χιλιάδες διακόσια . . .

—Εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

—Ὁ! εἶχον, κύριε, τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἤμαι χρήσιμος;

—Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό.

Ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων προσώπων συνομιλία ἦτο τοσούτω εὐκολωτέρα, ὅσῳ ὁ Κ. Βίδουλφ ἐλάλει τὴν κινεζικὴν μετ' ὅσης εὐκολίας ἐλάλει ὁ Κιν-Φό τὴν ἀγγλικήν.

Εἰσῆλθη ἐπομένως ὁ πλούσιος πελάτης μετ' ὅλων τῶν ὀφειλομένων εἰς αὐτὸν τιμῶν εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον, οὐτινος οἱ τοῖχοι ἐστρωμένοι διὰ βωδῶν ταπήτων καὶ κλειόμενοι διὰ διπλῶν θυρῶν, ἠδύνατο νὰ περικλείσῃσιν οἶανδήποτε κατὰ τῆς δυναστείας τῶν Τσιγγ συνωμοσίαν, χωρὶς οἱ πονηρότατοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἔχενύμενες νὰ ὀσφρανθῶσιν ὅ,τι δῆποτε.

—Κύριε, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, ἄμα καθίσας εἰς ἀναλινιστικὴν τινα καθέδραν, ἐνώπιον ἐστίας θερμαινομένης διὰ φωταερίου, ἐπεθύμουν νὰ διαπραγματευθῶ μετὰ τὴν ἑταιρίαν σας, καὶ νὰ ἀσφαλίσω κατὰ τὸν θάνατόν μου τὴν πληρωμὴν κεφαλαίου, τοῦ ὁποίου θὰ σᾶς ὀρίσω ἐντὸς ὀλίγου τὸ ποσόν.

—Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ, οὐδὲν ἀπλούστερον. Δύο ὑπογραφαί, ἡ ἰδική σας καὶ ἡ ἰδική μου, ἐπὶ τοῦ συμβολαίου τῆς ἀσφαλείας, καὶ τὸ πᾶν τελεῖται μετ' ὀλίγας μόνον διατυπώσεις. Ἀλλὰ, κύριέ μου,—συγχωρήσατέ μου τὴν ἐρώτησιν—ἐπιθυμεῖτε λοιπόν, πολὺ φυσικῶς, ν' ἀποθάνητε πολὺ γέρον;

—Πῶς δηλαδή; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό. Ὁταν ἀσφαλίσῃ τις τὴν ζωὴν του, δεικνύει τοῦναντίον, ὅτι φοβεῖται μὴν ἀποθάνῃ πολὺ γρήγορα . . .

—Ὁ! κύριε! ἀπήντησε σοβαρώτατα ὁ Κ. Βίδουλφ, ὁ φόβος αὐτὸς δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν πελάτην τῆς Ἑκατοντούτιδος! Ἐπειτα, τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά της. Ἀμα τις ἀσφαλισθῇ εἰς τὴν Ἑταιρίαν μας, λαμβάνει δίπλωμα μακροβιότητος. Μετὰ συγχωρεῖτε, ἀλλ' εἶνε σπάνιον πελάτης μας νὰ μὴ περάσῃ τὰ ἑκατόν! . . . σπάνιον, πολὺ σπάνιον! Ὁ! τοὺς ἐσύμφερε νὰ τοὺς φονεύωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι! Δι' αὐτὸ κάμνομεν λαμπραὶς δουλείαις. Σᾶς προῖδαίω λοιπόν, κύριέ μου, ὅτι τὸ ν' ἀσφαλισθῇτε εἰς τὴν Ἑκατοντούτιδα, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ γείνητε σῆς ὁ ἴδιος ἑκατοντούτης!

—Ἄ! εἶπεν ἡσύχως ὁ Κιν-Φό, θεωρῶν ψυ-

χρῶ τῷ βλέμματι τὸν Κύριον Γουλιέλμον Βίδουλφ.

Ὁ διευθυντής, σοβαρὸς ὡς ὑπουργός, οὐδόλως ἐφαίνετο ἀστείυνόμενος.

— Ὅπως δῆποτε, ὑπέλαβεν ὁ Κιν-Φό, ἐπιθυμῶ ν' ἀσφαλισθῶ διὰ διακοσίας χιλιάδας τάλληρα!

— Κεφάλαιον λοιπὸν διακοσίων χιλιάδων ταλλήρων, ἀπήντησεν ὁ Κ. Βίδουλφ.

Καὶ ἔγραψεν ἐπὶ δελτίου τὸν ἀριθμὸν αὐτόν, οὕτινος ἡ σπουδαιότης εὐδὲ συνοφρύνωσιν αὐτοῦ προσεκάλεσε.

— Γνωρίζετε, προσέθηκεν, ὅτι ἡ ἀσφάλεια εἶνε ἄκυρος, καὶ ὅτι ὅλα τὰ πληρωθέντα ἀσφάλιστρα, ὅσα καὶ ἂν ᾖνε, μένουσι κτῆμα τῆς ἐταιρίας, ἂν τὸ ἀσφαλιζόμενον πρόσωπον ἀποθάνῃ ἐξ αἰτίας τοῦ ὠφελουμένου ἐκ τῆς ἀσφαλείας;

— Τὸ γνωρίζω.

— Καὶ ποίους κινδύνους θέλετε νὰ ἀσφαλίσετε, φίλτατέ μου κύριε;

— Ὅλους.

— Τοὺς κινδύνους τῆς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ὁδοιπορίας; Τοὺς κινδύνους τῆς διαμονῆς ἐκτὸς τοῦ Οὐρανίου Κράτους;

— Μάλιστα.

— Τοὺς κινδύνους ποινικῆς καταδίκης;

— Ναί.

— Τοὺς κινδύνους τῆς μονομαχίας;

— Ἐπίσης.

— Τοὺς κινδύνους τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ τότε τὰ ὑπερασφάλιστρα θὰ ᾖνε πολὺ μεγάλα.

— Ὅχ πληρώσω ὅ,τι πρέπει.

— Ἐστῶ.

— Ἀλλά, προσέθηκεν ὁ Κιν-Φό, εἶνε καὶ ἄλλος κίνδυνος σπουδαιότατος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν κάμνετε λόγον.

— Ποῖος;

— Ἡ αὐτοχειρία. Νομίζω, ὅτι τὸ καταστατικὸν τῆς Ἐκατοτοῦτιδος ἐπιτρέπει καὶ αὐτοῦ τοῦ κινδύνου τὴν ἀσφάλειαν.

— Βεβαίως, κύριε, βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος Βίδουλφ, τρίβων τὰς χεῖράς του. Αὐτὸς μάλιστα ὁ κίνδυνος εἶνε δι' ἡμᾶς πηγὴ μεγάλων ὠφελημάτων. Διότι ἐννοεῖτε βεβαίως, ὅτι οἱ πελάται μας εἶνε ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὴν ζωὴν, καὶ ὅτι ἐπομένως ὅσοι ἀσφαλίζουν τὴν ζωὴν τῶν, ἐνεκα προνοίας ὑπερβολικῆς, οὐδέποτε αὐτοκτονοῦσι.

— Ἀδιάφορον, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό. Ἐνεκα λόγων ἰδιαιτέρων ἐπιθυμῶ ν' ἀσφαλίσω καὶ αὐτὸν τὸν κίνδυνον.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ τὸ ἀσφάλιστρον θὰ ᾖνε πολὺ μέγαλον!

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι θὰ πληρώσω ὅ,τι εἶνε ἀνάγκη.

— Ἐξίστετα. Εἴπομεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κ. Βίδουλφ, ἐξακολουθῶν νὰ γράφῃ ἐπὶ τοῦ δελτίου του, κινδύνους θαλάσσης, ὁδοιπορίας, αὐτοχειρίας...

— Καὶ ποῖον θὰ ᾖνε, ὑπὸ τοιούτους ὅρους, τὸ ἀσφάλιστρον; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό.

— Φίλτατε κύριε, ἀπήντησεν ὁ πράκτωρ, τὰ ἀσφάλιστρά μας εἶνε ὠρισμένα μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, ἡ ὁποία τιμᾷ τὴν ἐταιρίαν. Δὲν βλαστίζονται πλέον, ὡς ἄλλοτε, ἐπὶ τῶν πινάκων τοῦ Δουλιθά. Γνωρίζετε τὸν Δουλιθά;

— Ὁχι, δὲν τὸν γνωρίζω.

— Στατιστικὸς περίφημος, ἀλλὰ πολὺ ἀρχαῖος... τόσον ἀρχαῖος, ὥστε δὲν ζῇ πλέον. Ὅτε κατέστρωσε τοὺς διασῆμους τοῦ πίνακος, οἱ ὅποιοι χρησιμεύουν ἀκόμη εἰς κανονισμὸν τῶν ἀσφαλιστρῶν τῶν περισσοτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐταιριῶν, ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς ἦτο κατώτερος παρ' ὅ,τι εἶνε σήμερον, χάρις εἰς τὴν γενικὴν πρόοδον. Ἡμεῖς λοιπὸν βασιζόμεθα εἰς μέσον ὅρον πολὺ ἀνώτερον, καὶ ἐπομένως εὐνοϊκώτερον εἰς τὸν ἀσφαλιζόμενον, ὅστις κατὰ συνέπειαν πληρῶνει ὀλιγώτερον καὶ ζῇ περισσότερον.

— Ποῖον θὰ ᾖνε τὸ ἀσφάλιστρον; ἐπανέλαβεν ὁ Κιν-Φό, ἐπιθυμῶν νὰ ἀνακόψῃ τὴν φλυαρίαν τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις οὐδεμιᾶς ἡμέλει περιστάσεως εἰς πανηγυρισμὸν τῆς Ἐκατοτοῦτιδος.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Βίδουλφ, μοῦ συγχωρεῖτε τὴν ἀδιακρισίαν νὰ σᾶς ἐρωτήσω πόσων ἐτῶν εἴσθε;

— Τριάκοντα καὶ ἐνός.

— Λοιπὸν, εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀσφαλίσετε μόνον τοὺς συνήθεις κινδύνους, θὰ ἐπληρώνετε εἰς οἰανδήποτε ἐταίριαν δύο καὶ ὀγδοήκοντα τρία τοῖς ἑκατόν. Εἰς τὴν Ἐκατοτοῦτιδα ὅμως θὰ πληρώσετε μόνον δύο καὶ ἐβδομήκοντα τοῖς ἑκατόν, τοῦτέστιν ἐτησίως διὰ κεφάλαιον διακοσίων χιλιάδων ταλλήρων πέντε χιλιάδας καὶ τετρακόσια τάλληρα.

— Ὑπὸ τοὺς ὅρους ὅμως τοὺς ὁποίους ἐπιθυμῶ; εἶπεν ὁ Κιν-Φό.

— Ἀσφαλιζόμενων δηλαδὴ ὅλων τῶν κινδύνων, περιλαμβανομένης καὶ τῆς αὐτοχειρίας;

— Ἰδίως τῆς αὐτοχειρίας.

— Κύριέ μου, ἀπήντησεν ἐπιχαρίτως ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ, ἀρῶ πρότερον συνεβουλεύθῃ πίνακα ἐντυπον, ἀνάγεγραμμένον εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλιαρίου του, δὲν ἤμποροῦμεν νὰ σᾶς κάμωμεν τοιαύτην ἀσφάλειαν ὀλιγώτερον τῶν εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατόν.

— Τοῦτέστι;

— Πεντήκοντα χιλιάδας τάλληρα.

— Καὶ πῶς καταβάλλεται τὸ ἀσφάλιστρον;

— 'Ολόκληρον, ἢ κατὰ μηνιαίας δόσεις, ὅπως προτιμᾷ ὁ ἀσφαλιζόμενος.

— 'Επομένως διὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας πρέπει νὰ πληρωθοῦν . . . ;

— 'Οκτὼ χιλιάδες τριακόσια τριάκοντα δύο τάλληρα, τὰ ὅποια, καταβαλλόμενα σήμερον 30 ἀπριλίου, σὰς ἀσφαλίζουν, φίλτατέ μου κύριε, μέχρι τῆς 30 ἰουνίου ἐνεστῶτος ἔτους.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, δέχομαι τοὺς ὅρους σας, καὶ ἰδοὺ τ' ἀσφάλιστρα διὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας.

Ταῦτα δὲ λέγων ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης παχείαν δέσμην χαρτονομισμάτων.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, . . . πολὺ καλὰ ! ἀπῆντησεν ὁ Κ. Βίδουλφ. Πρὶν ἢ ὅμως ὑπογραφῇ ἡ ἀσφάλεια, πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ μικρά τις διατύψεις.

— Ποία ;

— Πρέπει νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ ὁ ἰατρός τῆς ἐταιρίας.

— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις ;

— Διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι εἰσθε ὑγιεῖς κράσεως, ὅτι δὲν πάσχετε κἀνὲν ὀργανικὸν νόσημα, δυνάμενον νὰ βραχύνῃ τὴν ζωὴν σας, καὶ ὅτι τέλος πάντων μᾶς παρέχετε τὴν ἐλπίδα μακροβιότητος.

— Πρὸς τί ; παρετήρησεν ὁ Κιν-Φό, ἀφοῦ ἀσφαλίζω τὴν μονομαχίαν καὶ τὴν αὐτοχειρίαν.

— Αἶ ! φίλτατέ μου κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ, μειδιῶν πάντοτε, 'ξεύρετε ὅτι κρυφία τις ἀσθένεια, ἥτις ἡδύνατο νὰ σὰς θανατώσῃ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, θὰ μᾶς ἐζημίωνε διακοσίας χιλιάδας τάλληρα ;

— 'Αλλὰ καὶ ἡ αὐτοχειρία μου θὰ σὰς ἐζημίωνε τὰ ἴδια, ὑποθέτω ;

— Φίλτατε κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἐπίχαρις πράκτωρ τῆς 'Εκατορτοῦτιδος, δρᾶττων καὶ πλήτων ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα τοῦ Κιν-Φό, εἶχον ἥδη τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι πολλοὶ τῶν πελατῶν μας ἀσφαλίζονται κατὰ τῆς αὐτοχειρίας, ἀλλ' οὐδέποτε αὐτοκτονοῦσιν. 'Εκτὸς δὲ τούτου δὲν μᾶς εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ τοὺς ἐπιτηρώμεν... ὦ, ἐννοεῖται, μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις !

— 'Α ! εἶπεν ὁ Κιν-Φό.

— Προσέτω δέ, ὡς προσωπικὴν μου παρατήρησιν, ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς πελάτας τῆς 'Εκατορτοῦτιδος ἐκεῖνοι ἀκριβῶς μᾶς πληρώνουσι περισσότερον καιρὸν τ' ἀσφάλιστρά των. Εἰπέτε μοι σὰς παρακαλῶ, —μεταξὺ μας— ποῖον λόγον θὰ εἶχεν ὁ πλούσιος Κιν-Φό ν' αὐτοκτονήσῃ ;

— Καὶ τί λόγον λοιπὸν ἔχει ὁ πλούσιος Κιν-Φό ν' ἀσφαλισθῇ ;

— 'Ω ! ἀπῆντησεν ὁ Κ. Βίδουλφ, διὰ νὰ ᾔνε βέβαιος ὅτι θὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸν, ὡς πελάτης τῆς 'Εκατορτοῦτιδος.

'Αδύνατος ἦτο περαιτέρω συζήτησις μετὰ τοῦ

κυρίου πράκτορος τῆς διασήμευ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας, ἀφοῦ τοσαύτην εἶχε πεποίθησιν εἰς τοὺς λόγους του.

— Τώρα δέ, προσέθηκεν, εἰς τίνος ὄφελος θὰ γείνη ἡ ἀσφάλεια αὐτῇ τῶν διακοσίων χιλιάδων τάλληρων ; Ποῖος θὰ ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου ;

— Δύο θὰ ὠφεληθοῦν, ἀπῆντησεν ὁ Κιν-Φό.

— 'Εξ ἑσού ;

— 'Οχι ! ἀνίσως. 'Ο εἰς πεντήκοντα καὶ ὁ ἄλλος ἐκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας τάλληρα.

— Πεντήκοντα λοιπὸν χιλιάδας τάλληρα ὁ κύριος . . . ;

— Βάγγ.

— 'Ο φίλος σας Βάγγ ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἐκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας ;

— 'Η κυρία Λε-Οῦ, ἐκ Πεκίνου.

— 'Εκ Πεκίνου, προσέθηκεν ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ, ἐγγράφων ἀμφοτέρων τῶν δικαιούχων τὰ ὀνόματα. Εἶτα δὲ ὑπέλαβεν·

— Πόσων ἐτῶν εἶνε ἡ κυρία Λε-Οῦ ;

— Εἴκοσι καὶ ἐνός, ἀπῆντησεν ὁ Κιν-Φό.

— 'Ω ! εἶπεν ὁ πράκτωρ ἰδοὺ μία νέα κυρία, ἥτις θὰ ᾔνε βεβαίως πολὺ γραῖα, ὅταν θὰ πληρωθῇ τὸ ἀσφαλιζόμενον κεφάλαιον.

— Διατί, παρακαλῶ ;

— Διότι θὰ ζήσετε πλέον τῶν ἐκατὸν ἐτῶν, ἀγαπητέ μου κύριε. 'Ο δὲ φίλος σας Βάγγ πόσων ἐτῶν εἶνε ;

— Πεντήκοντα καὶ πέντε.

— 'Ο φίλος δὲν θὰ λάβῃ βεβαίως τίποτε.

— Ὁ αὐτὸς ἰδῶμεν, κύριε.

— 'Αν ἤμην, κύριέ μου, πεντηκοντούτης, προσέθηκεν ὁ Κ. Βίδουλφ, καὶ κληρονόμος ἀνθρώπου τριάκοντα ἐτῶν, μέλλοντος νὰ φθάσῃ τὸ ἐκατοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, βεβαίως δὲν θὰ εἶχα τὴν ἀπλότητα νὰ περιμένω τὴν κληρονομίαν του.

— Δουλὸς σας, κύριε, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, κατευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου.

— 'Ὅπως ὑμέτερος ! ἀπῆντησεν ὁ ἐντιμος Βίδουλφ, προσκλίνων ἐνώπιον τοῦ νέου πελάτου τῆς 'Εκατορτοῦτιδος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἰατρός τῆς ἐταιρίας ἐπεσκέφθη τὸν Κιν-Φό, συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικόν, καὶ ἔγραψεν ἐν τῇ ἐκθέσει του : « Σῶμα σιδηροῦν, μὺς χαλύβδινοι, πνεύμονες ὁμοιάζοντες φουερά ».

Οὐδὲν ἀντέκειτο εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοσούτον ἀσφαλοῦς ἀνθρώπου, καὶ τὸ συμβόλαιον ἐπομένως ὑπεγράφη παρὰ τοῦ Κιν-Φό ἐξ ἐνός, εἰς ὄφελος τῆς νεαρᾶς χήρας καὶ τοῦ φιλοσόφου Βάγγ, καὶ παρὰ τοῦ Γουλιέλμου Ι. Βίδουλφ ἐξ ἐτέρου, ἀντιπροσωπεύοντος τὴν 'Εταιρίαν.

Οὔτε ἡ Λε-Οῦ οὔτε ὁ Βάγγ ἐμελλον, ἐκτὸς ἀπροόπτου τινός, νὰ μάθωσι ποτε τὰ ὑπὲρ αὐ-

τῶν ὑπὸ τοῦ Κιν-Φὸ διατεθέντα, πρὶν ἢ ἐπὶ ἤρ-
χετο ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ Ἐκατορτοῦτις ἤθελεν
ἀναγκασθῆναι νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἀσφαλι-
σθὲν κεφάλαιον, ὑστάτην γενναιοδωρίην τοῦ
πρώην ἑκατομμυριοῦχου.

[Ἐπειτα συνέχισεν]

Η ΕΝ ΜΟΝΑΧΩΙ ΖΥΘΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐν πάσῃ τῇ Γερμανίᾳ ὁ ζυθος κατέχει σπου-
δαίαν θέσιν ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, ἐν Μονάχῳ ὅ-
μως, ἐν τῇ βασιρικῇ πρωτευσούσῃ, εἶνε αὐτὸ τὸ
θεμέλιον τοῦ δημοσίου βίου. Εἶνε εἰδὸς τι λα-
τρείας, καθ' ἧς δὲν ἀντιστρατεύονται οὔτε αἰρε-
τικοί, οὔτε ἄθεοι. Ὁ ζυθος εἶνε ὁ διηνεκὴς σύν-
τροφος, τὸ ἀκάματον ἐλατήριο, ἡ γενικὴ ὀμι-
λία, τὸ σύμβολον τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ἀναπαύ-
σεως. Ὁ ἡμερήσιος βίος ἐν Μονάχῳ οὐδὲν ἄλλο
εἶνε, ἢ μουσικὸν crescendo ζυθοποσίας. Ἐγέρ-
θητε τῆς κλίνης ὅσον θέλετε πρῶτ' καὶ περιοδεύ-
σατε χάριν περιεργείας τὴν πόλιν. Ὑποθέσατε
ὅτι εἶναι ἡ πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα. Μόλις προέβητε
ὀλίγα βήματα καὶ κάμνετε τὴν πρώτην συνάν-
τησιν μετὰ τοῦ ἀφρώδους ποτοῦ. Παιδίον τι ἢ
γυνὴ εἰσέρχονται εἰς ἐργαστήριον, ὅπερ ἤνοιξε
πρὸ μικροῦ, καὶ τείνουσιν εὐμέγεθες ποτήριον
πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην, ὅστις ἤδη προφανῶς ἔχει
δρυσίσει ἀρθῶνως τὸν λάρυνγά του διὰ τοῦ ἱεροῦ
καὶ παροιμιώδους ποτοῦ. ἤλθον αἱ ἑξ. Τὸ λα-
χανοπωλεῖον καὶ ὀπωροπωλεῖον εἶνε μεστὰ κι-
νήσεως, ἀλλὰ πολὺ πλείοτερον τὰ περίξ ζυθοπω-
λεῖα. Δὲν ὑπάρχει ἄμαξα, δὲν ὑπάρχει θρανίον,
ἐφ' οὗ ἐγγὺς τοῦ ἐμπόρου, ἢ τοῦ ἐμπορεύματος,
νὰ μὴν ἀφρίξῃ τὸ ποτήριον τοῦ ζυθοῦ. Αἱ ὥραι
παρέρχονται ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ τὰ
ποτήρια διαδέχονται τὰ ποτήρια καὶ ἡ σκηνὴ
δὲν μεταβάλλεται. Περὶ τὰς δέκα ὅμως ἡ συρ-
ρότ' ἐπαισθητῶς αὐξάνει. Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ
προγεύματος. Αἱ ὑπηρετρίαι καὶ τὰ παιδιά
τρέχουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς φέροντες εἰς τοὺς γονεῖς
καὶ εἰς τοὺς αὐθέντας των τὸν πολύτιμον κρί-
θινον οἶνον. Ἡ κίνησις αὕτη ἐξακολουθεῖ μέχρι
τῶν δύο, τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, καὶ τότε
φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ ζυθος ῥέει εἰς ποταμούς
καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἀλλὰ κυρίως εἰπεῖν
ἡ ἐποποιία τοῦ ζυθοῦ ἄρχεται εἰς τὰς ἑξ. Τότε
ἀπολακτίζονται αἱ φροντίδες τῆς ζωῆς καὶ πᾶσα
σκέψις καὶ πᾶς λόγος ἀφιεροῦνται εἰς τὸ εὐφραν-
τικὸν ποτόν. Αἱ οἰκογένειαι, ἡγουμένου τοῦ κυ-
νὸς καὶ οὐραγοῦντος τοῦ πάππου, ἐκχύνονται
εἰς τὰ γειτονικά ζυθοπωλεῖα, καθνται κύκλω
εὐρείας τραπέζης, ἐφ' ἧς παρτάσσουσι πηλίνας
λαγήνους μεστὰς μέχρι χειλέων, καὶ μένουσιν
ἐκεῖ ἀκίνητοι μέχρι βαθείας νυκτός. Πόσας λί-
τρας δύναται νὰ καταναλώσῃ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέ-
ραν εἰς ἀγαθὸς Βυναρὸς εἶνε ἀκόμη μυστήριον,
ὅπερ ἐνδέχεται νὰ λυθῇ μόνον μετὰ τῶν μεγά-
λων προβλήματων τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ἀ-

στρονομίας. Ἀνθρωπίνως δύναται τις νὰ ἔχῃ ἀ-
μυδρὰν μόνον ἰδέαν περὶ τοῦ πράγματος, καὶ πρὸς
τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐν ζυθοπωλεῖ-
ον. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν εἶνε ζυθοπωλεῖον ἐν Μονά-
χῳ; Ἄς ὑπάγῃ τις εἰς τὰ τυφλά καὶ θὰ εὕρῃ τὸ
ποθούμενον, διότι τὸ Μόναχον αὐτὸ οὐδὲν ἄλλο
εἶνε ἢ μέγα ζυθοπωλεῖον. Δὲν ὑπάρχει οἶκος,
ὅπου νὰ μὴν εὕρισκῃται πωλητήριο ζυθοῦ μι-
κρὸν ἢ μέγα. Ἐὰν δὲν ᾔνε εἰς τὸ πρῶτον πά-
τωμα, εἶνε εἰς τὸ δεύτερον ἢ ἄλλως ζήτησον
εἰς τὸ πρῶτον ὑπόγειον παρὰ τὴν θύραν. Ἄς εἰ-
σέλθωμεν λοιπὸν εἰς μίαν οἰκίαν. Οἱ τοῦχοι τοῦ
καπηλείου εἶνε γυμνοί, αἱ τράπεζαι ἀπλού-
σταται καὶ ῥυπαραί, τὸ ἔδαφος συχνάζει ἀνώ-
μαλον, πάντοτε ἀκάθαρτον. Ἐπὶ μεγάλου θρα-
νίου εἶνε παρατεταγμέναι ἑκατοντάδες λαγή-
νων καὶ παρ' αὐτὸ εὐρὺς κἀδδος πλήρης ὕδατος.
Ὁ ζυθοπότης λαμβάνει ἰδίᾳ χειρὶ τὴν λάγνηνον
καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν ἀποθήκην, ὅπου ὁ ὀγκω-
δέστατος γυμνὸς ἔχων τοὺς βραχίονας ἰδιο-
κτῆτης, ἀσχολεῖται ἀνευδότης εἰς τὴν διανο-
μὴν τοῦ θησαυροῦ. Ἀφοῦ πληρωθῇ ἡ λάγνηνος,
ἡ δυσκολία δὲν εἶνε ὀλίγη διὰ νὰ εὕρῃ τις μι-
κρὰν θέσιν, διότι τὰ ζυθοπωλεῖα εἶνε πλήρη
νυκτὸς καὶ ἡμέρας· ἀλλ' ὅταν τοποθετηθῇ ὀ-
πωσδήποτε, ἡ ἐπιθεώρησις τῶν ἀστείων τύπων,
οἵτινες τὸν περικυκλοῦσιν, τὸν ἀποζημιῶσι δαψι-
λῶς διὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν στενοχωρίαν. Ἡ
ζωὴ τοῦ Μονάχου εἶνε εἰς ἄκρον ἀπέριττος· ἡ
δὲ εὐπροσηγορία τῶν κατοίκων καὶ ἡ εὐθυμία
παροιμιώδεις. Μία λίτρα ζυθοῦ (καὶ εἶναι ἀλη-
θὲς ἐκλεκτὸς) τιμᾶται εἰκοσι περίπου φοινίκων·
δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκ περισσοῦ καὶ ἀμοιβή τις διὰ
τοὺς ὑπνέτας, ἀφοῦ ὁ ἀγοραστὴς ὑπηρετεῖ αὐ-
τὸς ἑαυτὸν, οὐδ' ἔχει ἄλλα ἐπιδόρπια πρὸς πώ-
λησιν. Ἡ μικρὰ λοιπὸν τάξις τοῦ Μονάχου οὐ-
δέποτε σχεδὸν τρώγει κατ' οἶκον. Κατὰ τὴν ὥ-
ραν τοῦ δείπνου, αἱ οἰκογένειαι μεταναστεύουσι
σωρηδὸν εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, φέρουσαι μεθ' ἑαυ-
τῶν φαγητὰ καὶ σκεύη. Μόλις καταληφθῇ τρά-
πεζά τις, ὁ οἰκογενειάρχης σπύδρει νὰ πληρώσῃ
τὴν λάγνηνον, ἡ οἰκοδέσποινα ἐξάγει ἐκ σάκ-
κου ἢ ἐκ καλάθιου τὰς ζωοτροφίας καὶ τὸν τυ-
ρὸν καὶ ἡ νεοσιὰ καταβροχθίζει τὰ πάντα. Ἡ
ὑπηρεσία τῶν ξενοδοχείων, καφενείων, ζυθοπω-
λείων γίνεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν, καὶ
διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐσφαλλε λίαν ὁ στατιστικὸς,
ὅστις θὰ ὥριζε τὴν Βυναρίαν ὡς ἐξῆς· «Οἱ κά-
τοικοι τοῦ τόπου διαίρουσιν εἰς τρεῖς τάξεις,
εἰς τοὺς κατασκευάζοντας τὸν ζυθον, εἰς τοὺς
πίνοντας τὸν ζυθον καὶ εἰς τοὺς προσφέροντας
τὸν ζυθον. Εἰς τοὺς προσφέροντας τὸν ζυθον κα-
τατάσσω καὶ τοὺς μουσικοὺς, οἵτινες διασκε-
δάζουσιν (!) ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν τοὺς φοιτητάς
τῶν ζυθοπωλείων. Ἡ ἀρίστη ὀρχήστρα εἶνε ἡ
τοῦ «Ἀγγλικοῦ Καφενείου» καὶ εἶνε ταιαύτη,
ὥστε, ἐὰν δὲν σὲ ἐκράτει ἡ ποιότης τοῦ ζυθοῦ,